

BURTAINIS

Bur man buri, skauž man skauži, nevar mani izpostīt

Spēka vārdos

Ar izrotātu uguns vietu, degošu lāpu lidojuma švīkstiem, ziedoju miem ugunij un dāsnu pīrāgu cienastu ceturtdienas vakarā Saulrieta kalnā daudzcinājām spēka vārdus.

Daudzinājuma ceļā izgājām trejus vārtus. Pirmajos paklanījāmies zem tautiskās jostas vijuma, otrajos lāvāmies svaigi sietu pirtsslotu uzmundrinājumam, bet trešajos mazgājām rokas, lai nonāktu lāpu uguns attīrītā telpā. Ar dzīparu, siera un rudzu maizes ziedojumiem uguns dega gaiša un stipra.

“Taurenīši dejā viegli, viegli slīd,” skanot Daiņa Kažoka ģitārai, dziedāja Dina Ceple. Katram runātājam bija savs redzējums par spēka vārdiem. Egija Krūmiņa runāja par spēka vārdiem ģimenē, Lelde Bērziņa – attiecībās, atgādinot, cik svarīgi otram pateikt, ka viņu jūti un dzirdi. Mārtiņš Preiss mudināja dot spēka vārdus sev

pašam: nostāties stalti, ieskatīties sev acīs un teikt, ka esi varens un spēsi izdarīt to, kas jādara. Jānis Atis Krūmiņš atzina, ka viņa spēka vārdi ir savā iekšējā klusumā un saskarsmē ar dabu. Lelū Stalte spēka vārdus dziedāja dziesmā, Reinis Ceplis runāja par spēku rāmumā, Kārlis Krūmiņš uzsvēra, ka viņa spēka vārdi ir patiesumā, bet Inese Krūmiņa dalījās savos dažādajos spēka vārdos, kas viņai līdzējuši dažādos dzīves brīžos.

Pār Saulrieta kalnu ik pa brīdim pārlidoja ziņkārīgi sikspārņi. Viegls vējš, vakara vēl nenoguris, reizi pa reizei spēlējās ugunskura dzirkstelēs. Bija silti un smaržoja pēc Latvijas. “Lai bij vārdi, kam bij vārdi, man pašam stipri vārdi,” tā dziedājām pirms vakara dziesmas. Saule bija norietējusi, un Freiburgā iedegās nakts gaismas. Visa pasaule bija mums pie kājām.

Lolita

Bērzaines 3x3 saietā saimnieku saimes

Paldies, paldies par devumiņu! Tā jau drīz teiksim saietā vadītājiem, kas gadā, lai viena augusta nedēļa Bērzaīnē mums paiet kā Dieva ausī.

Ingus un Egijas Krūmiņu saime.

Kā nevar saskaitīt zvaigznes, tā nevar saskaitīt Krūmiņus, bet – mēģinām. Pirmajā rindā tieši pirms Egijas sēž viņas mamma Ramona un Ingus vecāki Inese un Jānis Atis. No Ingus pa labi – viņa brālis Kārlis ar sievu Evu un dēlu Jēkabu, viņu meitiņa Gerda ir klēpī vectēvam Jānim. Pa kreisi no Egijas – dēls Gustavs un meita Paulīne, bet Indriķis sēž klēpī vectēvam pirmajā rindā. Pāris otrajā rindā no kreisās ir Ingus jaunākā māsa Mētra ar vīru Mārtiņu.

Leldes Bērziņas saime.

Leldei klēpī meitiņa Elza, viņas vīram Indulim klēpī dēls Alberts. Pirmajā rindā vidū – Induļa mamma Inese ar vīru Āri, aiz Induļa stāv Leldes mamma Inta.

Dinas Emerich saime.

Dina Bērzaīnē ir jau 25 gadus. Daudzinājumā viņa bija kopā ar saietā palīgiem – tēti Gvido, mammu Rudīti un meitām Milu un Mailu. Fotogrāfijā nav Dinas vīra Lorenza, Gvido māsa Gintā un saietā galvenās pavāres Antras.

Gribi kļūt karavīrs?

Saieta pirmā vakara tikšanās ar Valsts aizsardzības dienesta karavīriem Reini Krieviņu un Elīzu Martu Tūtiņu jau mazliet piemirsusies, vai ne? Bet bija taču tik forši!

Ārvalstīs dzīvojošos Latvijas pilsoņus – vīriešus vecumā no 18 līdz 27 gadiem izlozes kārtībā Valsts aizsardzības dienestā sāks iesaukt no 2027. gada, sievietēm pieteikšanās ir brīvprātīga.

Vispirms Bērzaines nama zālē noklausījāties, kāda dzīve ir armijā – ko izsniedz ierodoties, kāds ir dienas režīms, cik daudz jāmacās un jāsporto. Karavīri pastāstīja arī par dažādiem labumiem – ikmēneša finansiālo atbalstu, bezmaksas veselības aprūpi un iespēju pēc tam studēt budžeta grupā. Reinis Krieviņš visus, kas dosies armijā, aicināja izvēlēties savu, Štāba bataljonu, kura paspārnē ir arī Godasardzes rota.

Vēl aizraujošāki notikumi sekoja ārā. Tur karavīri parādīja savu ekipējumu, lieli un mazi vīri un sievas noķellēja tik zaļi brūnas mutes, ka ne redzēt, ne pazīt. Pagaršojām arī karavīru pusdienas – saldās kaltētās pupas, maizi, žāvētas dzērvenes, bet, pats galvenais, bez uguns, tikai ar karbidu sildītas pusdienas – čilli con carne. Tad skatījāties, kā mežā uzslīet telti, kā ielīst guļammaisā un aizmigt.

Vēlā vakarā, pareizāk sakot, jau naktī, kareivji kopā ar saieta dalībniekiem pat devās uz dančiem un piedalījās nikšanās.

Bērzainē no bērības

Pirmdienas vakarā Latviešu centra Bērzainē zālē ar 3x3 saieta dalībniekiem tikās Daugavas Vanagu Vācijā biedrs Andris Balodis. Visu nedēļu saieta viņš pavada kopā ar sievu Jutu, kas atbalsta Andrim tik svarīgo vēstures piemiņu un arī pati aktīvi iesaistās latviskajās aktivitātēs.

Andris Bērzaini zina visenāk no mums – jau no septiņu gadu vecuma, jo Andra tēvs, *Daugavas vanags* Fricis Fēlikss Balodis bija viens no Latviešu centra Bērzainē, tajā laikā kara invalīdu mītnes, lielākajiem pirmo darbu darītājiem. Apskatieties – pie nama ārsienas ir plāksne ar apliecinājumu, ka šo namu 1954. gadā restaurēja tieši latvieši, kas darba rotās dienēja ASV armijas vienībās. Visi darbi, brīvprātīgi un ar prieku, te notika sestdienās un svētdienās, jo citā laikā bija jāstrādā pamatdarbos. Sākotnējā doma par īpašumu ar nāmiem 200 kara invalīdiem nepiepildījās – dabas lieguma dēļ tik lielas ēkas būvēt nevarēja. Tāpēc te pārmaiņus mitinājās vien dažas ģimenes, kas centās paši sevi nodrošināt – bija dārzs, ābeles, pat

veikaliņš, lai kaut ko nopelnītu, bijušajos linu dīķos auga pat foreles! Bērzainē svinēja lielus svētkus – Jāņos te pina vainagus un cepa pīrāgus.

Andris atceras, ka bērnībā Bērzainē redzējis tikai vecus cilvēkus. Lai arī vecākiem šī vieta ļoti patikusi, parasti viņi šurp devušies bez bērniem, jo jauno paudzi savās lietās neiesaistīja. Tamdēļ Andrim sirdi īpaši silda tas, ka šodien viss ir citādi – te ir ļoti daudz bērnu un jauniešu, kas turpina dziedāt dziesmas, kas te skanēja viņa bērnībā. Andris ir pārliecināts, ka arī viņa tēvam patiktu, kas un kā te šodien notiek.

Andris no sirds pateicās cilvēkiem, kas pašlaik tur vislielāko rūpi par Bērzaini, īpaši izceldams šī brīža Daugavas Vanagu Vācijā valdes priekšsēdētāju, Induli Bērziņu. Savukārt Indulis Andrim iedāvināja suvenīrus ar mums tik svarīgo Latvijas Zemessardzes devīzi “Mana Latvija. Mana Atbildība”.

Esam dikti gudri

Pirmdienas vakara viktorīna pārsteidza tās rīkotāju Mārtiņu Preisu. Viņam bija aizdomas, ka jautājumi būs par grūtu, bet izrādījās – nekā! Tātad esam dikti gudri.

Viktorīnā piedalījās astoņas komandas, sacensība bija spraiga. Visvairāk punktu nopelnīja SIAAAA, viņiem uz karstām pēdām sekoja *Buberts*, tad – *Bērzaines pieciši*. Turpat pie goda pje-destāla stāvēja arī pārējie – 2+4, *Izcili tīrās zeķes*, 6K, *Z paaudze* un *Labubu*.

Kā stāsta Mārtiņš, īpašs prieks bija lasīt Prātvēderu kārtas asprātīgās atbildes, piemēram, par iemesliem, kāpēc

stārkis stāv uz vienas kājas. Riktīgi izsmieties varēja arī mīklā: kurš āzis dzied? Kādam komandai likās, ka dzied tas āzis, kas dodas meitenēs. Ko gan citu viņš tik atbildīgā brīdī varētu darīt?

Septiņi uzdevumi septiņām komandām

Otrdienas vakara sporta spēlēs piedalījās septiņas komandas, tiekot galā ar septiņiem uzdevumiem prātam, veiklībai un precizitātei.

Kā stāsta spēļu dalībnieki – lieli vīri, gudri vīri –, uzdevumi bija tādi, kas derēja gan pesnionāriem, gan mazuļiem. Īpaši aizraujošs bija uzdevums *Naglu meistars* – katrs komandas dalībnieks pa kārtai sit naglai, kamēr tā iedzīta līdz pat galvai. Interesants bija arī *Burvuju paklājs* – visa komanda sastājas uz auduma gabala, bet tad, nevienam nenokāpjot, tas jāapvērš otrādi.

Kā stāsta Sporta spēļu organizatore Santa Rulle, visas komandas kādā no kārtām iekļuva pirmajā trijniekā, tomēr kopējie rezultāti ir šādi: 3. vieta – *Pūķi*, 2. vieta – *Četras jaunavas un Co*, 1. vieta – *Snaiperi*.

Bērzaines saietā moto ir "Bur man buri, skauž man skauģi, nevar mani izpostīt". Ko tu darītu, ja kāds tevi gribētu noburt?

Jēkabs Krūmiņš, 9 gadi, Latvija: "Skrietu prom uz mājām! Man nav bail no burvjiem, bet es aizbēgtu."

Dairis Ratas, 11 gadi, Vācija: "Es negribētu, ka mani nobur! Es noslēptos, paņemtu kaut ko un ar to burvi nosistu. Ar pannu! Redzēju, tur bija kaut kāda panna!"

Laila Ērika Ratas, 7 gadi (bet pēc dažām dienām būs 8), Vācija: "Vispirms pateiktu mammai vai tētim. Tad paslēptos, lai viņš mani nevar noburt, jo tad viņš nezinās, kur es esmu. Ja tas notiktu tajā ielā, kur es dzīvoju, tad ietu uz citu ielu."

Pauls Karlsons, 7 gadi, Anglija: "Es viņam izdarītu tā!" (rāda, kā ieplaukātu burvim pa seju)

Elza Elizabete Bērziņa, 8 gadi, Latvija: "Es teiktu, lai vispirms paskatās, vai buramvārdi ir pareizi! Pa to laiku, kamēr viņš skatītos, es aizskrietu prom."

Hanna Švajnzger, 8 gadi, Slovēnija: "Vienradžu veikālā nopirktu vienradzi! Viņš man palīdzēs ar visu!"

Annija

Pilni meži karotēm

Koka darbu bērniem ievirzē Jāņa Ata Krūmiņa vadībā kaļ, urbj, slīp – te klauz kā dzeņu sapulcē. Jānis stāsta, ka viņš grib bērnus iedrošināt ķerties pie koka darbiem arī tad, ja nav savas darbnīcas: "Pieejot pie šī malakas krāvuma, var likties, ka te nekā nav un neko nevar izdarīt, tomēr var gan!" Tiem mazajiem meistariem, kas sūkstās, ka viņiem mājās nav pat šķietami nekam nederīgu koka gabalu krāvuma, Jānis iesaka aizstaigāt līdz mežam: tur atrastu pavisam nelielu apaļu koka pagali var pārskaldīt uz pusēm un

grebt koka karoti, pat divas. Pilni meži karotēm!

Bērni ar pavisam vienkāršiem instrumentiem gatavo koka karotes risu maiššanai, lāpstīņas pankūku apgrozīšanai, top pat koka cirvis, bet arī tas vēl nav viss. Kāds meistars Sprīdīša augumā, kājas pār soliņa malu kūlādams, paziņo, ka viņš gatavos koka zemūdeni, un vispār – tā ir jau gandrīz gatava. Tikmēr Jānis Atis, būdams pilnīgi bez pieredzes koka zemūdeņu būvniecībā, brangu topošo koka karoti skrūvspīlēs pie soliņa piesējis, rāda, kā izkalt tai viduci: vispirms jākaļ no vienas puses, tad no otras, lai skaidas satiekas vidusdaļā.

Aplaudēsim bērnu orķestrim!

Ievirze "Orķestris bērniem" Ilzes Atardo enerģiskā vadībā katru dienu sākas ar smaidu – arī tad, ja instruments rokās turēts pirmoreiz. Šeit nav svarīgi, cik pieredzējis esi – pārsvarā bērni ir pavisam nepieredzējuši, bet tas neliedz viņiem spēlēt, dziedāt, sacerēt dziesmas un pat improvizēt ar ritmiem un kustībām.

Instrumenti? Kokles, grabināmie, sitāmie, balsis, rokas, kājas – kas nu kuram pa rokai un sirdij tuvāks. Daži jau izmēģinājuši pat dirigēšanu, citi – klavierspēli, un katrs, kurš vēlējies, ir iemācījis nospēlēt vismaz divus kokles akordus.

Lai arī pieredzējušie bērni šoreiz aizklīduši uz citiem pulcīņiem, mazais orķestris aug sparīgs – četri puīši un viena meitene drosmīgi turas kopā un uzstājas gan brīvajā mikrofonā, gan ar aplausiem tiks sagaidīti noslēguma koncertā.

Eva

Lolita

Dobeles māls Vācijas dienvidos

Vispirms Bērzainē ieradās māls – bērnu keramikas ievirzes vadītāja Ieva Jurka to no Dobeles ar kurjeru sūtīja uz Vāciju un, kad ieradās pati, māls jau bija te. Ievai šis ir pirmais 3x3 saiets, viņa priecājas, ka ievirzes dalībnieki darbojas pat ātrāk nekā cerēts – bezvirpas keramikas tehnikā top šķīvīši, bļodiņas, podiņi, kas noteikti tiks arī apdedzināti. Otrdienas rītā bērnu keramikas ievirzē gan gadījās visai mālains notikums: viens iepriekšējā dienā gatavotais trauks saplīsa. Ievirzes vadītāja Ieva ar tādām situācijām jau ir ap-radusi – ik pa laikam gadās, ka kaut kas saplīst, tāpēc mēģinājusi mierināt mazo keramiķi, ka pusgatavo trauku māla Dieviņš pasauca pie sevis, tāpēc jāķeras klāt un jāgatavo jauns.

Iemīlējušies kūpinātāji

Kūpināšanas ievirze nāca ar pēdējā brīdī piesaistītiem vadītājiem, vācemes sāli un brālīgas solidaritātes garu. Pirmdienas vakarā sagatavots viss pirmajam eksperimentam: gaļa ieberzēta ar sāli, garšvielas pievienotas ar piesardzīgu intuīciju. Nākamajā dienā viss sākās pa īstam – kurināšana, gaļas iekāršana, uzraudzīšana, dežūrēšana. Plāns bija strādāt maiņās, bet, kā dzīvē mēdz gadīties – visi vienā brīdī pazuda, un Ģirtam Baltaisvilks nācās vienam sēdēt teju divas stundas pie kūpinātavas, balansējot starp dūsmām un meditāciju. Kad gaļa beidzot tika nokūpināta, secinājums: “Drusku par sāļu, bet pārējā ziņā viss labi.” Trešdienā kūpinātavā nonāca zivis, bet jau ceturtdien sāka tapt lielais daudzums gaļas, kā Ingus Krūmiņš to nodēvēja, *pēdējām vakariņām*. Jā, skan bibliiski, bet arī garšos debesīgi, par to pārliecināsimies jau sestdien.

Kūpinātāji ne tikai darbojās ar malķu, sāli un striķiem, bet arī turēja godā jokus. “Vācijā miesniekam pirms darba obligāti jāiedzer šnabis,” skaidroja Andris Balodis. “Un pēc tam – arī uz otru kāju!” Tas tika ievērots ar zināmu cieņu pret starpkultūru tradīcijām.

Vadītāji ievirzes uzdevumu iznesa ar stoicisku smaidu un skaidru galvu. Nav viegli, bet, kā viņi paši saka, šītais bija eksperiments – tagad zinās, ko un kā darīt vai nedarīt.

Sasiesim mezglus!

Tatjanas Šķubures vadītā makrame darbu ievirze ir viena no pieprasītākajām – to izvēlējušās 13 Bērzaies saietā dalībnieces. Dāmas atceras, ka kaut kad kaut ko mezglojušas skolas laikos – kāda balstu puķu podm, kāda pūcīti, atceras arī brīnišķīgo sutažu, kas šobrīd veikalos vairs nav atrodamā. Makrame ievirzē top vairāki sapņu ķērāji – katrai citādāks, arī balsti puķu podiem. Marita

mezglo smalku diegu rokassprādzi, ko citas ievirzes dalībnieces nosauc par pelnrušķītes darbu, bet Marita saka: tik traki nav. Viņai bijušas bažas, ka puķu poda turētāju nezinātu, kur likt, bet rokassprādzi noteikti nēsās. Tikmēr Kintija mezglo dekoratīvu ielaidumu krekla mugurpusei. Ievirzes vadītājas Tatjanas stāsts ir apbrīnojams – pirms 13 gadiem viņa izveidoja Youtube kanālu *Macrame school*, kas nu jau sasniedzis miljonu abonementu.

Kreklu meistarošana triecīentempā

Gunda Baltaisvilks no Ventspils ir atbraukusi uz savu pirmo 3x3 saietu un uzreiz jau ievirzes vadītājas godā. Lina kreklu darināšana ir ievirze, kas allaž saietos allaž prasījusi nopietnu attieksmi un pacietību. Gundas vadībā pieci saietā dalībnieki piepilda savu sapni par lina kreklu – top etnogrāfiskie krekli gan no balta, gan pelēka lina, četri īsie, viens garais, četri šuj sev, viens tiks čaklās šuvējas vīram. Gunda vērtē, ka darbi gājuši pārsteidzoši raiti, pirmajā dienā jau kreklus izgriezti, otrajā visi jau katrs savā

tempā darbojušies ar šujmašīnu un kreklu vilēm. “Patīkami strādāt ar dažādu paaudžu dalībniekiem, esmu droša, ka visi savu mērķi sasniegs”, priecājas kreklu meistare, kurai pašai šādi rokdarbi ir būtiska dzīves daļa, par to varam pārliecināties tīmekļvietnē www.baltaisvilks.com.

Visagrākā ievirze

Ik rītu pirms brokastīm Saulrieta kalnā Elīzes Zaļumas vadībā notiek meditācija. Nedēļas pirmajā pusē tur ik rītu pulcējās 10 agrie putniņi – izkustējās, pavingroja, padejāja, izteica savas trīs pateicības sev un citiem un piepildījās ar gaišu enerģiju visai dienai.

Elīzei ir trīs bērni, bet saietā viņa ir divatā ar meitu Grētu. Šis ir Elīzes otrais 3x3 saiets – pirmo viņa deviņu gadu vecumā piedzīvoja Višķos. Starp citu, Višķu saiets zīmīgs ar to, ka tajā svinēja īstas kāzas – visi saietā dalībnieki bija kāzu viesi.

Eva, Lolita

Galvenais, lai sirds un prāts ir vietā

“Ja stingri zini, kas esi, ja tev ir savas zināšanas un viedoklis, ja apzinies sevi domās un darbos, tevi nevar izlocīt visi vēji,” saka līvu un latviešu folkloriste Julgī Stalte. Pasaules latviešu Bērzaines 3x3 saietā Vācijā viņa kopā ar meitām Lelū un Annu Kī ik pēcpusdienu aicina uz sadziedāšanos, bet vēlos vakaros spēlēt dančus.

Julgī, ar ko tev īpašs šis gads?

Tas man iezīmējas skaistā durvju un vārtu zīmē, kas nozīmē pāreju, transformāciju – vienas fāzes noslēgšanu un jaunas radišanu. Uz šī sliekšņa stāvēt, var atklāt par sevi daudz jauna, apzinoties, ka tev rokās bijusi atslēga, kas ļāvusi spert soli nezināmajā.

Mans dēls Kārlis Oskars šovasar apprecējās. Tā ir ārkārtīgi brīnišķīga sajūta, kad tavš bērns ir sastapis savu laimi, un gandarījums, ka jauns cilvēks nevis gadiem nevar izdarīt, bet iet un noprec savu mīloto! Savukārt meita Lelū beidza ģimnāziju. Viņi abi izgājuši zināmus etapus, un man tas ir miers un prieks, vēlot visu to labāko.

Jūnija beigās Meža kapu Mākslinieku kalniņā atklājām Ģirta Burvja veidoto piemiņas vietu “Mūžības vārti” maniem vecākiem Helmī un Dainim Staltiem. Paldies visiem mīļajiem, kas līdzēja šī pieminekļa tapšanā. Pirms tam sev jautāju, vai vecāki būtu gribējuši pieminekli? Un tad domāju: šis pieminekļis ir mūsu atmiņām un cieņai par viņiem un viņu milzīgo mūža darbu. Tā ir vieta, kurās saskarties ar pārejas telpu un aizdomāties gan par to, ko darījuši šie ļaudis, gan par sevi. Turklāt mēs visi priecājamies par labu novērtējumu. Tas ļauj saprast, ka tas,

ko mūžā esi darījis, nav bijis lieki. Novērtējums dod gandarījumu un duku, azartu darīt vēl.

Tev ir ļoti svarīga sava lībiskā identitāte.

Mana kā tautības identitāte primāri ir lībiskā, bet nenoliedzami, arī latviskā identitāte. Man vienmēr bijis svarīgi mēģināt Latvijā aizklausvēties līdz ļaužu prātiem, lai beigtu nolikt līvu aizmirstības pakāpē. Latviešu kultūra nav atdalāma no līvu kultūras! Rets ir tāds dzimtas vai zemes gabaliņa atzars, kurā nekad nav bijusi lībiskā klātbūtne. Kāpēc cēsties nogriezt vai notušēt to, kas mūs padara tik bagātus!?

Dzirdēju, ka tu ar savu meitu Lelū nupat runāji līvu valodā.

Cenšamies. Tagad viņa dūšīgi mācās un nu jau palīdz apgūt līvu valodu citiem jauniešiem, lai lībiskā sarunvaloda telpa plestos arvien lielāka un būtu izmantojama. Stāstu bērniem: ja gribi sarunāties ar Latvijas kokiem un puķēm, tev jāprot lībiski, jo mūsu dievības runā līvu valodā. Reizēm bērni jautā: vai liepas māmiņa vai laimes māte mani sapratīs, ja lībiski zināšu tikai dažus vārdus? Sapratīs! Un pats galvenais, sadzirdēs. Daži vārdi var būt miljonu vērti pret to, ka nemēģini iemācīties pat nevienu.

Vai vari tūlī un tagad iemācīt dažus vārdus līviski?

Mācoties jaunu valodu, jāsāk ar ko skaniski līdzīgu, jo tas uzreiz paliek atmiņā. Tāpēc absolūtā klasika ir vārds tēriņš. Tas nozīmē – sveiks, tāpēc var to teikt, gan satiekoties, gan atvadoties, gan saskandinot alus kausus. Vēl ļoti noderīgs ir vārds minimums, jo, sadalot to daļās, sanāk vesels līvu teikums minimam, kas nozīmē “Mans vārds ir”. Ar to pietiks, lai iepazītos!

Ar kādām sajūtām tu dodies uz 3x3 saietiem ārzemēs?

Trimdas latviešu nometnēs noteikti varu emocionāli sajust to, ko izjūtu kā libiete: kā tas ir un vai vajag saglabāt savu identitāti vietā un laikā, kur dominē cita valoda un kultūrtelpa. Tieši ārzemju saietos sajūtu, cik tas ir fantastiski, brīnišķīgi un vērtīgi. Bērniem, ko vecāki regulāri ved uz 3x3 saietiem, rodas spēcīgs mugurkauls un absolūta piederības sajūta kopienai. Ļoti daudzas pasaules tautas vispār nevarētu iedomāties jauno paaudzi audzināt bez kopīgas kultūrtelpas kodiem.

Kas noticis ar cilvēkiem, kas aizmirst savu dzimto latviešu valodu?

Viņi izvēlējušies vienkāršāko, ātrāko un ērtāko viegluma pakāpi. Tādi cilvēki visās tautās ir pulka, tikai viņi spēj diezgan spilgti izcelties, dažreiz nodarot lielu postu arī pārējiem.

Tas ir jautājums par koptelpas atbildību. Būtu jāpadomā, ka, atņemot bērniem valodu, tu viņus apdali. Tikai tāpēc, ka esi bijis par slinku ar saviem bērniem runāt dzimtajā valodā vai stāstīt dzimtas atmiņas, tu atņem lielu bagātību – veselu pasauli! Pazaudējot piederību, trakākais izaicinājums ir ļoti lielā informācijas gūzma, kurā var ātri nomaldīties. Un te atkal ir stāsts par identitāti. Ja stingri zini, kas esi, ja tev ir savas zināšanas un viedoklis, ja apzinies sevi domās un darbos, tevi nevar izlocīt visi vēji.

Bērzaines 3x3 saieta moto šogad ir “Bur man buri, skauž man skauģi, nevar mani izpostīt”. Tev ir kāds padoms, kā sevi nosargāt?

Senču mantojumā ir dažas lietas, kas var ikdienā palīdzēt. Mirkli, kad jūties ļoti vājš un aizskarams, jāiedomājas, ka esi olas dzeltenums un tev apkārt ir gan balts, caurspīdīgs, biezs slānis, gan čaumala, kurai neviens nevar tikt cauri. Prātā uzburti vairākus aizsardzības slāņi strādā – tie tevi var pasargāt. Latviešu tautasdziesmās ir arī vārdi par zaļu dzīpariņu un Dieviņa vītu zelta viju. Arī tā ir doma par gaismas apli sev apkārt. Pamēģini iedegt ap sevi īstas uguns apli un nostāties tā vidū, lai iegūtu šo sajūtu, ka neviens no ārpusē nevar tikt tev klāt. Pēc tam šo sajūtu vizualizējot domās, tev būs zaļais, sargājošais dzīpariņš – kā saules izveidotais zaļais stars.

Vairāk lasi latviesi.com!

Lolita

Švajnzger ģimene. Ance, Kristians, Isabella un Hanna Bērzaines 3x3 ieradusies no Horvātijas. Ģimene ikdienā tiešām dzīvo tur, bet Kristians ir slovēnis, tāpēc Ance vārda kartēs Horvātiju pārlabojusi par Slovēniju. Ance ir dzimusi un augusi Mazsalacā, bet dzīve viņu aizvedusi tālumā – dzīvots Kanādā, Marokā, Islandē, ne mirkli nezaudējot saikni ar Latviju. Arī Izabella un Hanna runā latviski. Ances pirmais 3x3 saiets bija Rucavā 2001. gadā, arī meitas bijušas vairākos Latvijas saietos, bet Kristianam šī ir pirmā nometne. Ance stāsta: “Meitām 3x3 saiets ir

gada piedzīvojums, viņas to gaida un visu gadu par to runā. Manu 3x3 draugu bērni ir manu meitu draugi. Kristians saprot, cik mums svarīgi būt 3x3, bet viņš nerunā latviski. Priecājos, ka vīrs bija gatavs atvest mūs un arī pats braukt uz Bērzaini, jo runā vācu valodā.” Ance iesaka citkārt padomāt par vienu ievirzi pieaugušajiem, kas nerunā latviski – lai viņiem ir kas kopīgs darāms. Bērzainē Kristians izvēlējies kūpināšanas ievirzi.

Rauhvargeru – Karlsonu ģimene.

Bērzaines 3x3 saietā piedalās veselas trīs paaudzes no vienas ģimenes: vecvecāki Baiba un Valts Rauhvargeri no Ventspils, viņu meita Līva Karlsona ar

vīru Artūru Karlsonu un bērniem Paulu un Austru, kuri ikdienā dzīvo Londonā. Valts daļu darba laika pavadā Francijā, līdz ar to sanāk, ka viņi trīs paaudzēs pārstāv trīs valstis.

Visi saietā ir pirmo reizi. Valts un Baiba atzīst: “Mēs par to zinājām, bet nekad nebijām piedalījušies. Tas vienmēr saistījās ar trimdas latviešiem vai diasporu, ne ar Latviju,” stāsta Līvas vecāki. Līva par 3x3 nometnēm zināja jau iepriekš – viņa strādā portālā *latviesi.com*, kur regulāri nonāk informācija par diasporas dzīvi, tostarp arī par 3x3 nometnēm. “Zināju, ka tādas nometnes notiek, un redzēju, cik lielu nozīmi tās spēlē latviešu kopienās ārpus Latvijas,” viņa saka. “Bet līdz šim likās – tas ir vairāk viņiem, ne mums. Tagad redzu, cik ļoti kļūdījos.” Šogad īstais brīdis atnāca, kad izdevās apvienot atvaļinājumu un piesaistīt Līvas vecākus palīdzībai ar bērniem. Tā tapa īsta ģimenes komanda – ar sadalītiem pienākumiem, atbalstu un kopīgu mērķi: piedzīvot latvisku vidi un būt kopā.

Vairāk lasi *latviesi.com*!

Pastoru ģimene. Kristaps, Marita, Justīne un Rūdolfs – jau trešo reizi piedalās 3x3 saietā Bērzainē. Ģimene uz dzīvi Vācijā pārcēlusies pirms 11 gadiem, kad Justīnei bija nepilns gads. Tagad viņi dzīvo nelielā ciematā netālu no Mīnhenes. Latviešu kopienas tuvumā nav, tomēr latviskums ģimenē tiek apzināti kopts. “Ģimenē vienmēr runājam latviski. Mums pat ir arī Latvijas Televīzija – skatāmies *Panorāmu*,” stāsta Kristaps. “Man patīk redzēt, ka deviņgadīgais Rūdolfs piesēžas blakus un skatās kopā ar mani. Sākas sarunas, viņš jautā, kas tur notiek. Tā valoda un Latvija ienāk dabiski.” Tāpat arī svētki, vasarās pavadītās nedēļas Latvijā ļoti palīdz.

3x3 nometne viņiem ir svarīgs vasaras notikums, ko īpaši gaida bērni. “Jau pēc pirmā gada bērni zināja, ka nākamgad noteikti brauks atkal – viņi bija

sadraudzējušies ar citiem bērniem un zināja, ka tiksies arī nākamajā gadā,” atceras Marita. Trīsreiztrīs kustībai viņi novēl turpināties un augt. “Un būt tikpat nesavtīgiem vienam pret otru kā līdz šim,” saka Kristaps. “Tādu draudzību, sapratni un mīlestību, kā šeit, reti kur var piedzīvot”, papildina Marita.

Taču viena būtiska problēma tomēr skar daudzas ģimenes ārvalstīs – arī Pastorus. Latvijas 3x3 saietu tradicionāli notiek jūnija beigās un jūlijā, kamēr daudzās Eiropas valstīs, tostarp Vācijā, skolēniem vasaras brīvlaiks sākas tikai augustā. “Mēs ļoti labprāt piedalītos arī kādā no Latvijas nometnēm, bet līdz šim tas nav izdevies tieši laika nesakritības dēļ,” saka Mari-

ta. “Ja kaut reizi nometne tiktu plānota augustā, tas ļautu daudziem diasporas bērniem un viņu vecākiem beidzot piedzīvot šo īpašo sajūtu tieši Latvijā.”

Eva, Lolita

Ratas ģimene. Andris ar bērniem Lailu Ēriku un Dairi piedalās savā trešajā 3x3 saietā. Viņš stāsta, ka pirmā pieredze bija 2023. gadā Preiļos, nākamā – Limbažos, un šogad izvēlējās Bērzaini. “Latvijā šogad vairs netikām – skolas beidzās tikai jūlija otrajā pusē, tāpēc vienīgā iespēja bija doties uz Vācijas saietu,” viņš paskaidro. “Bet arī Bērzainē mēs vēl nebijām bijuši – tā kā divi vienā.”

Andra sieva ir no Ukrainas, ģimenē ir valodu daudzveidības: bērni runā latviski, vāciski un krieviski. “Latviešu valodu viņi dzird no manis. Mājās runājam dažādās valodās, bet vēlos, lai bērniem būtu iespēja sajūst, ka latviešu valoda dzīvo arī ārpus tēta,” Andris stāsta. Hamburgā agrāk bija arī

latviešu skoliņa, bet pandēmijas laikā tā izzuda un vairs nav atjaunojusies. “Šobrīd tiekamies ar citām latviešu ģimenēm, cik nu sanāk. Mums ir pasākumi – svinam Baltā galdauta svētkus, Lieldienas, un ir meitene, kas reizi mēnesī vada latviešu dančus. Mēģinām uzturēt saikni dzīvu.”

Tieši bērnu dēļ arī 3x3 kļuvusi par svarīgu tradīciju. “Kamēr viņiem patīk – brauksim. Bērni jautā, kad būs nākamā. Ar katru gadu viņi kļūst patstāvīgāki, aktīvāki – zinu, ka tas viņiem nāk tikai par labu.” Viņš piebilst, ka nometne dod to, ko grūti atrast ikdienā – iespēju bērniem būt latviskā vidē, ar vienaudžiem, kas runā tādā pašā valodā un piedalās latviskās aktivitātēs.

Lilientālu ģimene. Laurai, Mārim, Robertam un Kārlim šis ir pirmais 3x3 saiets. “Mūsu draugi ir Ingus un Egija Krūmiņi, katru gadu tiekamies 18. novembrī, un viņi jau sen slavē Bērzaini. Stāsta, rāda, iedvesmo. Sākumā pus pa jokam – varbūt atbraukt? Un tad vienā brīdī – jā, mēs gribam.”

Laura jaunībā bija piedalījusies Kocēnu 2x2 nometnēs, bet vīram Mārim šis bija pirmais solis 3x3 pasaulē. Un – ļoti veiksmīgs. Māris ir sportisks – viņš sev nometnē uzstādīja mērķi katru dienu skriet pa Bērzaines kalniem. “Lielākoties izdevās,” viņš smejas. “Vienu rītu pēc vēlās nakts izlaidu, bet pārējās dienās skrēju – arī kopā ar Ingu un Egiju. Traktors iekšā ieslēdzās, un aiziet.”

Nometne nav tikai par aktivitātēm – tā ir arī par attiecībām. “Ar draugiem,

kas ikdienā ir tālu, te beidzot sanāk būt kopā ilgāk,” stāsta Laura. “Mēs jau gaidījām, ka pienāks brīdis, kad būs par daudz, sāksies strīdi, bet nekā.” “Mēs kā ģimene šeit tiešām varam viens otram veltīt laiku,” saka Māris. “Ikdienā tas rata skrējienis – darbs, bērni, viss pārējais. Šeit var atvilkt elpu, sarunāties. Pieslīpēt lietas attiecībās, kuras vienmēr atliekas. Un vienkārši pabūt. Sevišķi ar sievu.”

Par nākotni viņi jau runā: “Jā, mēs noteikti vēl gribētu – vai šeit, vai citur. Varbūt Latvijā, varbūt kādā citā

valstī. Bet šeit patiešām ir ļoti labi.” Laura ar smaidu piebilst: “Šī ir tāda vieta, kur varētu uzņemt filmu. “Mīlas viesulis” latviešu versijā. Viss skaisti saslēdzas, cilvēki tik interesanti. Pasaulīte, kurā gribas atgriezties.”

Rokpeļņu ģimene. Māris, Ilze, Eliza, Krišjānis un mazais Oskars no Siguldas 3x3 saietā piedalās pirmoreiz. Ilze par nometni zinājusi jau labu laiku – gadiem bija vērojusi to sociālajos tīklos un

radu un draugu stāstos: “Biju iedomājusies, ka būs daudz disciplīnas, ka diena būs noorganizēta līdz minūtei, ka visam jāpielāgojas. Domāju – varbūt būs drusku par stingru, varbūt bērniem būs par grūtu. Bet, izrādās, viss ir pavisam citādi. Ir režīms, bet dabiski. Vide ir tāda, ka pats ieplūsti ritmā bez piespiešanas.”

Šogad visas zvaigznes nostājās pareizi – draugi pieminēja, ka brauks uz Bērzaini, un februārī arī Rokpeļņi izlēma: šī būs tā vasara, kad arī mēs. Kopīgā būšana izrādījās tieši tas, kas ģimenei

bija vajadzīgs. “Mums šis ir pirmais atvaļinājums, kur esam visi pieci kopā bez sadalīšanās starp laukiem un pienākumiem. Mēs tiešām atpūšamies,” saka Ilze. “Un tas, ko es šeit sajutu – šī nometne nav tikai aktivitāšu saraksts. Tā ir sajūta. Kopienas sajūta.”

Māris kūpina gaļu, bet Ilze beidzot īsteno sen lolotu sapni par makrame: “Skolā man mezglošana patika, bet nekad nesanāca nekas praktisks. Šoreiz top puķpoda turētājs – un mājās vairs nestāvēs violets meistarojums, kas neiederas interjerā.” Arī bērni iejutušies ļoti ātri, katram atrasta piemērota nodarbe. Tas, ka viņiem patīk, pasaka visu. Ideja par tālāko dalību 3x3 saietos jau ir iesēta. “Šis bija mūsu pirmais 3x3, bet noteikti ne pēdējais,” saka Ilze un Māris.

Eva

Bērziņu ģimene. Laura un Dainis Bērziņi kopā ar meitiņu Beatrisi 3x3 saietā piedalās pirmoreiz. Laura priecājas: “Zinu šo vietu vēl no saviem diasporas aktīvistu laikiem, esmu te bijusi vairākas reizes. Šī ir istā vide ārpus ikdienas kopā ar citiem līdzīgi domājošiem cilvēkiem.” Abiem vecākiem svarīgi, lai bērnam jau no mazotnes rodas saikne ar latviešu kultūru. “3x3 var intensīvi iedot pirmo kultūras poti. Latvietība vecākiem jālolo bērnam vismaz līdz padsmīti gadiem,” Laura uzskata. Dainis atzīst, ka sajūta Bērzainē ir pārsteidzoši laba: “Meita priecīga, skrien, dejo, dzied – un tas man kā tēvam ir

pats svarīgākais.” Viņam īpaši iepatīkās pirts ievirze, kur Dainis pārkāpa saviem mītiem un beidzot saprata, kā pareizi iet pirti.

Bērziņus sajūsmina nometnes rūpīgā organizācija – loģistika, ēdināšana, notikumi. Viņi paši ir daudz organizējuši pasākumus, tāpēc labi zina, cik sarežģīti to visu saskaņot. Nometnes formāts ģimenei šķiet ļoti piemērots – ne tik liels cilvēku skaits, viegli iepazīties, kopā pavadīt laiku gan ievirzēs, gan vakaros. Laura dalās novēlējumā organizatoriem: “Nepazaudējiet, kāpēc jūs to darāt – sajūtu, prieku un jēgu.” Savukārt diasporas ģimenēm viņa saka: “3x3 ir kā intensīvā kultūras terapija. Pat ja bērns vēl nerunā perfektā latviešu valodā – tas nav šķērslis. Tieši šeit rodas latvietības mīlestība.”

Matisānu ģimene. Inese te ir kopā ar diviem jaunākajiem bērniem Madaru un Armandu. Ineses vīrs ar diviem vecākajiem bērniem šovasar

izvēlējušies citus galamērķus. Matisānu ģimene 3x3 kustībā iesaistījies kopš 2022. gada, kad pārcēlās uz Vāciju. “Pirms pārbraukšanas man bija

tikai viens nosacījums – jādzīvo vietā, kur tuvumā ir latviešu centrs,” stāsta Inese. Tā viņi nonākuši netālu no Bērzaines, un jau pāris nedēļas pēc ierašanās piedalījušies “Mazais latvietis pasaulē” nometnē, pēc tam 3x3. Kopš tā brīža augusts viņiem vairs nav iedomājams bez 3x3.

Ineses pirmā sastapšanās ar 3x3 kustību bija bērniībā Salacgrīvā, kur viņa kā vietējā piedalījās bērnu ievirzēs: “Atceros, kā taisīju metamo kauliņu no tāsīm – tas man palicis spilgti atmiņā.” Šogad Bērzainē viņa ir bērnu gardumu ievirzes vadītāja. “Gribējās dalīties ar savām ģimenes tradīcijām no Salacgrīvas un Latgales. Daudzi bērni nemaz nezināja, kas ir žagariņi – tas mani pārsteidza.”

3x3 nometne ģimenei nozīmē daudz vairāk nekā atpūtu. Tā ir vieta, kur kopā būt, draudzēties, dalīties pieredzē un latviskumā. “Šeit var iziet ārpus komforta zonas, atrast kopīgu valodu ar visiem. Kad atveries – saproti, ka ar katru var būt sirsnīgs kontakts,” saka Inese. Pēc 3x3 viņa jūtas papildīta ar pozitīvo laimi, endorfiniem un latvisku enerģiju ilgam laikam.

Mensku ģimene. Sandis Menska Bērzainē ir kopā ar sievu Ievu Jurku un meitiņu Paulu, 3x3 saietā viņi piedalās pirmoreiz. Sandis un Ieva te ieradās bez lielām gaidām. Ieva uzaicināta vadīt keramikas ievirzi, un Sandis viņai pievienojas, sākumā ar nelielu skepsi: “Tagad varu pats par sevi pasmierties. Jau pirmajā dienā man atvērās acis – sapratu, par ko šis viss ir. Sandis ar patiesu prieku vēro, kā visi rūpējas par saietu ritmu un saturu. Ieva paralēli ievirzes vadīšanai atrod laiku piedalīties arī citās ievirzēs. “Man ļoti patika pašai izgatavot pastalas. Ceru vēl paspēt arī meitai uztaisīt.” Par keramikas ievirzi viņa saka: “Uzreiz brīdināju – tas būs

eksperiments. Nav garantiju, kā izdosies, bet galvenais ir process un prieks kopā darboties.”

Abi atzīst – tā ir vieta, kur sarunas notiek dabīgi, kur cilvēki sastopas un veido saikni. Sandis saka: “Te nav tikai pasīva būtība. Katrs pieliek savu daļu. Tas aizrauj.” Viņš novēl, lai Bērzainē vienmēr skan latviešu valoda: “Šī ir kā oāze – kultūras, valodas un brīnišķīgu cilvēku salīņa Vācijas pakalnā.”

Eva

**Bērzaines 3x3 saietā moto ir
"Bur man buri, skauž man skauģi,
nevar mani izpostīt."**

Kā tu tiec galā ar savu skaudību?

Inese Krūmiņa, pirts ievirzes vadītāja: "Ir tā jocīgi – man neskauž. Kaut kad ļoti sen esmu iemācījusies, ka tad, kad kādam citam ir

kas tāds, kā nav man, vispirms noskaidroju, vai man to tiešām gribas. Ja jā, tad varu sasniegt to pašas spēkiem. Pārvēršot par savu iekšējo jautājumu, tam vairs nav nekāda sakara ar otru."

Dina Ceple, ģimeņu semināra vadītāja: "Es ar to nemaz nemēģinu tikt galā! Skaudība, manuprāt, ir ļoti vērtīga jūta, kas parāda ma-

nas intereses. Ja nāk skaudība, saprotu: o, tas nozīmē, ka es arī kaut ko gribu, man noteikti ir, kur parakties un jāmeklē ceļš, kur kaut ko pameklēt."

Inta Paulsone, gleznošanas ievirzes vadītāja: "Iedalu skaudības trīs krāsās – melnā, kas ir slikta, zaļā, kas ir vidēja, un ir arī baltā

skaudība, tā ir labā. Tad mēģinu skaudību pielipināt pie kādas kategorijas. Melnā man ir reti, jo – kā var skaut, ja citam smuki sanāk? Nevar, jo, re, kā cenšas! Ja ir zaļā vai baltā skaudība (vai rozā), ar to var sadzīvot, jo tā ir tā labā."

Āris Avens, koka darbu Bērzainei ievirzes vadītājs: "Kas tā tāda? Nesaprotu, kas tā skaudība varētu būt. Problēma ir tajā, ka jau no

pirmcilvēka laikiem bija tādi, kas ieraudzīja kaimiņam ko labāku, smukāku, garšīgāku, un teica: "Kāpēc tu tik īdīgi visu gribi sev? Sadalīsim līdzīgi to, kas pieder tev!" Tas atvasinājās uz "man žēl, ka tev ir labi". Diemžēl arī mūsdienās

latviešiem mēģina iestāstīt, ka viņiem labākā "zakuska" esot otrs latvietis. Tās ir pēdējās mulķības! Man tēvs ir no Piebalgas puses, mantojumā no hernhūtiešiem ir tas, ka cilvēks nav Dieva kalps, bet viņš pats ir domājoša būtne. Te atkal viens citāts: "Gūt var dodot, gūt var ņemot, dodot gūtais neatņemams." Ja redzi, ka otram ir kaut kas labāks, smukāks un garšīgāks, centies, lai tev būtu vēl labāk, lai kaimiņam būtu žēl, ka tev ir labi, nevis tev žēl, ka viņam ir labi. Sacensība ved uz progresu, nevis uz iznīcību. Man nav žēl, ka otram labi, tāpēc skaudības man nav. Kādreiz tomēr saku, ka man ir baltā skaudība – es vienkārši priecājos, kad otram iet labi."

Lelū Stalte, 1/2x1/2 vadītāja: "Es skaudību dzenu prom! Aizstāju ar kaut ko citu, piemēram, ar laipnību, mīlumu, pieskrienu

pie mammas vai māsas un pakaitinu viņas drusciņ. Man nevajag skaudību!"

Kārlis Krūmiņš, teātra ievirzes vadītājs: "Mēģinu neskaut. Kādreiz manī ir mazā baltā skaudība, kad redzu: cik forši, es arī

tā gribu! Nezinu, vai tā klasificējas skaudībai, par kuru runā pasakās. Mantkārīgā skaudība man īsti nepiemīt, bet baltā varbūt kādreiz ir pat veselīga: ja gribu ko izdarīt, piemēram, režijā, ir motivācija saņemties."

Guna Grebe, pastalu darbnīcas vadītāja: "Man skaudības nav! Ja nu vienīgi kādreiz balta skaudība uzmetas kā pumpas.

Bet uz tām pumpām pasmērē un tiek galā."

Roberts Gorodko, meistarklases diasporas reportieriem vadītājs: "Katram ik pa laikam iemetas skaudība, bet forši, ka var at-

dalīt balto skaudību no melnās skaudības. Ja skaudība tomēr ir, cenšos apdomāt un saprast, ko pats varu darīt lietas labā, lai skaudības nebūtu un lai es pats kaut ko sasniegtu. Parasti skaudībai ir kāds pamats – kādam kaut kas ir, bet man nav vai neizdodas tik labi kā citam. Tad cenšos sev ieskaidrot, atrast risinājumus, ko varu darīt lietas labā, lai agrāk vai vēlāk sasniegtu, ka arī man ir tāda prasme vai lieta. Cītīgi strādāju, līdz esmu sasniedzis, – un viss ir kārtībā."

Ilze Atardo, bērnu orķestra vadītāja: "Par laimi tā man piezogas tik reti, ka nav baigi jātiek galā – pat jādāmā, kad pēdējo reizi būtu sa-

jutusi. Katrā ziņā skaudība nav mana galvenā rakstura īpašība. Pieturos pie vārdiem: "Visi man labi bija, kad es pati laba biju." Un tad ir otrs: "Nedari otram to, ko tu pats negribi!" Dzīvojot daudz maz pēc tādiem principiem, nemaz nav jāskauž. Ja kādam ir kaut kas pret mani skaužams, tad lai ir!" Un tas, ka mani nevar izpostīt, nav attiecināts uz skaudību, bet gan uz manu spēku."

Inese Matisāne, gardumu bērniem ievirzes vadītāja: "Kad ik pa laikam sevī pamanu skaudību, to apzinu un pieņemu. Cenšos

pēdējā laikā dzīvot apzinātāk, sekot sev līdzī, jo visi esam cilvēki ar savām emocijām. Mums ir arī ēnas, kuras varam izgaismot. Pieņemot un saprotot, tās varam vieglāk palaist un neturēt sevī."

Anete

Dzirdēts Bērziņš

Valsts aizsardzības dienesta karavīri stāsta par savu ikdienu. Kristaps Pastors viņiem jautā: “Vai es pareizi saprotu, ka izvietojumā ir 10 cilvēki? Tas nozīmē, ka telpā ir piecas divguļamās gultas?” Savukārt par valsts nodrošināto veselības aprūpi Kristaps jautā: “Tas ir kā – tu atnāc uz dienestu bez zobiem, un tev saliek visu redeli?”

Aleksis Sarma nīkšanā pasūta dziesmu “Tik un tā”. Dina Ceple secina, ka ar ģitāru to nospēlēt neprātis, tāpēc visiem nāksies dziedāt a capella. Kad dziesma nodziedāta, Aleksis saka: “Nu redz, cik labi sanāca! Beigās pat bija melodija!”

Sandis diasporas reportieru ievirze filmē virtuvi, kur top saietā gardās maltītes. Indriķis ir viens no virtuves pavēlniekiem. Sandis viņam jautā: “Kādi ir tavi pienākumi?” Indriķa atbilde: “Pieskatīt, cik daudz un bieži viņas pipē.”

Alberts ved rotaļu iepirkumu ratiņos alu. Indriķis to ierauga un saka: “Manam tētim arī ir tāda suliņa, tikai ar savādāku korķīti.”

Pirms brokastīm tiek tincināti tie, kas bijuši uz meditāciju pie Elizes Zaļumas. Tad tur skrienot un vingrojot vai meditējot? Vai esot īpaši meditācijas apavi? Kristaps Pastors iztaujātājus pamatīgi apmulsina, paziņojot, ka apavu gan neesot, bet kalnā izsniedzot īpašos meditācijas vainagus.

Reinis Ceplis secina, ka ir pazaudējis savu krūzīti. Ko citu darīt – raksta saietā Pazaudēto un atrasto mantu čatā, varbūt kāds atradis. Būtu vispirms pajautājis savējiem, bez čata uzzinātu, ka krūzīte ir pie meitas Mades.

Indulis Bērziņš trešdien pēc uzvaras bērnu zaglī atnāk pavisam samulsis un saka: “Izskatās, ka nu jau es dzīvē nozēlošu divas lietas. Pirmā – vienu draugu neuzaicināju uz savām kāzām, bet otrā – ka uzvarēju bērnu zaglī.”

Dainis Bērziņš ar prieku dodas uz ģimeņu semināru, lai iemācītos trikus, kā tikt galā ar sievu un meitu. Pēc kataras nodarbības Dainis pārbauda, vai un kā darbojas tas, ko viņš tikko uzzinājis, un izrādās – jā, viss der! “Tu pat nejūti, kā es tagad pār tevi valdu,” Dainis saka sievai.

Makrame ievirzes vadītāja Tatjana Šķubure līdz pat trešdienas vakaram nezināja, ka saietā ir arī nakts dzīve. Pirmajos trīs vakaros viņa nopētījusi, ka pēc vakara dziesmas visi viens otram pasaka arlabunakti, vēl tā kā pagrozās un tad pazūd. Domājusi, ka visi aiziet gulēt, tāpēc darījusi tāpat – gājusi uz istabiņu, aizvērusi logu, lai knauši nelido iekšā, un likusies gulēt. Tikai trešdien uzzinājusi, kas te notiek pēc tam! Puse nedēļas zaudēta!

Trešdienas vakarā Tatjana pēc vakara dziesmas gulēt negāja – nodejoja savu pirmo zaglī un gaidīja dziedāšanu.

Ceturtdienas rītā Tatjana priecīga: bijusi nīkšanā, tikai dziedāšana nesākusies, tāpēc viņa ar Antru Gūtmani pirms vieniem pateikušas viena otrai arlabunakti un aizgājušas gulēt. Tikko viņa to pastāstījusi, pienāk Antra un Tatjanai jautā: “Kāpēc tu vakar nebiji nīkšanā?” Tatjana taisa lielas acis: “Tā!” Izrādās, tikko viņa aizgājusi gulēt, sākusies nīkšana ar ģitārām un dziedāšanu augstos toņos. Viņa atkal nogulēja!

Kristaps Pastors iet garām divām meitenēm un prasa: “Cik jums gadu?” Meitenes atbild, ka astoņi. Kristaps groza galvu: “Man jūsu vecumā bija jau desmit...”

Paziņojums 3x3 WhatsApp sarakstē: “Šodien vakariņas izlaidīs 4,5 cilvēki.”

Brīvajā mikrofonā Dainis Kažoks un Dainis Bērziņš apsēstas blakus un iepazīstas. Divi Daiņi! Dainis Kažoks prasa, vai otrs Dainis zina, ko vāciski nozīmē Dein? Izrādās, tas nozīmē – tavš. “Mēs esam divi Daiņi, tāpat – mēs esam Tavji,” izspriež Dainis Kažoks.

Alberts dāvina Austrai puķīti.

Vai zini, kas tie ir – bez vārda kartes, rijīgi un ar zāga zobiem? Tie ir labubū!

Brīvā mikrofona pārsteigums – Bēbrenes pēc performances “Es izjāju Prūšu zemi”.

Trešās nīkšanas mūziķi Dina un Dainis.

BURTAINIS

Burtaini veidoja Lolita Lūse un Eva Eglāja-Kristsone, rakstīja un fotografēja arī Annija Beire, Anete Maže un Roberts Gorodko. Maketēja Madara Kitnere un Kārlis Bērziņš Latvijā.